

Sygn. akt VI U 60/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Monika Miller-Młyńska
Protokolant:	St. sekr. sądowy Katarzyna Herman

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 marca 2013 r. w S.

sprawy Z. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek odwołania Z. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 8 grudnia 2012 roku znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 grudnia 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., po rozpoznaniu wniosku z dnia 17 października 2012 r., odmówił Z. K. (1) prawa do emerytury pomostowej. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż ubezpieczony nie wykazał 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, gdyż nie przedstawił prawidłowego zaświadczenia dotyczącego pracy w warunkach szczególnych wystawionego na podstawie ustawy o emeryturach pomostowych.

Ubezpieczony zakwestionował powyższą decyzję ZUS, składając od niej odwołanie do Sądu. Podkreślił, że zakład pracy, w którym pracował w warunkach szczególnych nie istnieje, brak jest zatem możliwości uzyskania przez niego prawidłowego świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. K. (1) urodził się w dniu (...) roku.

Bezsporne.

Wniosek o emeryturę pomostową złożył w organie rentowym w dniu 17 października 2012r. Na ten dzień posiadał staż pracy przekraczający 25 lat, legitymował się bowiem okresem ubezpieczenia wynoszącym 37 lat, 10 miesięcy i 28 dni, w tym 37 lat, 9 miesięcy i 5 dni okresów składkowych. Nie pozostawał w tym czasie w zatrudnieniu.

Bezsporne, a nadto dowody – dokumenty w aktach ZUS O/S. dot. Z. K..

W okresie od 1 października 2002 r. do 30 kwietnia 2009 r. Z. K. (3) był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...)spółce z o.o. w S. na stanowisku operatora urządzeń dźwignicowych. W tym czasie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych wymienioną w wykazie A, dziale VIII poz. 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r., nr 8, poz. 43) oraz w załączniku nr 2 pkt 12 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych, przy czym w okresie od 22 do 28 listopada 2006r. korzystał ze zwolnienia lekarskiego. Informację o powyższym pracodawca zamieścił w punkcie 8 wystawionego ubezpieczonemu świadectwa pracy.

Pracę w szczególnych warunkach jako operator urządzeń dźwignicowych (operator żurawia wieżowego) Z. K. wykonywał także między innymi w okresach od 1 lipca 2010r. do 31 grudnia 2010r. w czasie pracy w spółce cywilnej P.U.S.T. (...) w B. oraz od 10 lutego 2011r. do 15 października 2011r. i od 1 lutego do 31 sierpnia 2012r. – w czasie pracy w (...) S.A. (przy czym od 5 do 16 września 2011r. korzystał ze zwolnienia lekarskiego, zaś w dniach 29-30 września i 3-14 października 2011r. oraz 10-11 maja, 21-29 czerwca i 2-6 lipca 2012r. – z urlopu bezpłatnego).

Bezsporne, a nadto dowody – dokumenty w aktach ZUS O/S. dot. Z. K. (świadectwa pracy).

W okresie od 1 czerwca 1993r. do 30 września 2002r. ubezpieczony był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy kolejno w (...)S.A., (...)S.A.i (...) spółce z o.o. w S. na stanowiskach operatora urządzeń dźwignicowych, poddźwignicowego i operatora urządzeń dźwignicowych. Prace wykonywane przez niego na każdym z tych stanowisk były pracami w szczególnych warunkach, tj. mieszczącymi się w pojęciu prac przeładunkowymi w stoczniach i obsłudze urządzeń przeładunkowych. W wystawionym Z. K. zwykłym świadectwie pracy, w punkcie 8. pracodawca zamieścił więc zapis, iż przez cały okres zatrudnienia ubezpieczony pracował w warunkach szczególnych, wykonując prace o jakich mowa w wykazie A, dziale VIII, poz. 11 pkt 2 i 3 załącznika do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 6 października 2010r., wydanym w sprawie o sygn. akt IX P 171/10, nakazano spółce (...), aby sprostowała powyższe świadectwo pracy powoda poprzez dodanie w punkcie 8 świadectwa zapisu odwołującego się dodatkowo (poza zarządzeniem resortowym Ministra Hutnictwa) do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r., nr 8, poz. 43).

Dowody:

- świadectwo pracy – k. 27 pl. I akt ZUS O/S. dot. Z. K.;

- dokumenty w aktach sprawy SR Szczecin-Centrum w S. sygn. akt IX P 171/10.

W czasie swojego zatrudnienia Z. K. (3) nie wykonywał pracy w morskich portach handlowych ani w przedsiębiorstwach pomocniczych działających na rzecz tych portów.

W dacie złożenia wniosku o emeryturę pomostową oraz w dacie zamknięcia rozprawy w niniejszej sprawie nie legitymował się także wydanym przez lekarza medycyny pracy orzeczeniem o niezdolności do wykonywania prac w szczególnych warunkach wymienionych w punktach 4-12 załącznika nr 1 ustawy o emeryturach pomostowych.

Niesporne.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie mogło zostać uwzględnione, pomimo że uzasadnienie zaskarżonej decyzji ZUS było całkowicie błędne.

Zgodnie z treścią przepisu art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2008 r., nr 237, poz. 1656 z późn. zm.), prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- 6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Z kolei w art. 6 ustawy pomostowej wskazano, że pracownik wykonujący w morskich portach handlowych oraz przedsiębiorstwach pomocniczych działających na rzecz tych portów, zwanych dalej "portami morskimi", prace w szczególnych warunkach, wymienione w pkt 21 załącznika nr 1 do ustawy, lub o szczególnym charakterze, wymienione w pkt 12 załącznika nr 2 do ustawy, który spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1, 4-7, nabywa prawo do emerytury pomostowej, jeżeli:

- 1) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat;
- 2) ma okres pracy w portach morskich w szczególnych warunkach wymienionej w pkt 21 załącznika nr 1 do ustawy lub o szczególnym charakterze wymienionej w pkt 12 załącznika nr 2 do ustawy, wynoszący co najmniej 15 lat.

Dodatkowo, w art. 7 omawianej ustawy określono, iż pracownik wykonujący w hutnictwie prace w szczególnych warunkach wymienione w pkt 4-12 załącznika nr 1 do ustawy, który spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1, 4-7, nabywa prawo do emerytury pomostowej, jeżeli:

- 1) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach w hutnictwie wymienionej w pkt 4-12 załącznika nr 1 do ustawy, wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) lekarz medycyny pracy wydał orzeczenie o niezdolności do wykonywania prac w szczególnych warunkach wymienionych w pkt 4-12 załącznika nr 1 do ustawy.

W art. 49 ustawy pomostowej wskazano natomiast, że prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

1) po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;

3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

W art. 3 ustawy wskazano, że prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy. Prace o szczególnym charakterze są to natomiast prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy (art. 3 ust. 3).

Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy prace, o których mowa w ust. 1 lub 3 w pełnym wymiarze czasu pracy (art. 3 ust. 4 i 5). Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach uważa się także ubezpieczonych z tytułu działalności twórczej lub artystycznej tancerzy zawodowych, wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy prace związane z bardzo ciężkim wysiłkiem fizycznym (art. 3 ust. 6) a za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się również osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (art. 3 ust. 7).

W załączniku nr 1 do ustawy, pod pozycją 12 zostały wymienione prace przy obsłudze dźwignic bezpośrednio przy wytapianiu surówki, stopów żelaza lub metali nieżelaznych.

W załączniku nr 2 do ustawy, pod pozycją 12 wymieniono natomiast prace operatorów żurawi wieżowych, do obsługi których są wymagane uprawnienia kategorii IŻ lub równorzędne oraz dźwignic portowych lub stoczniowych.

W niniejszej sprawie niesporne było to, że ubezpieczony posiada co najmniej 25-letni okres składkowy i nieskładkowy ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, że urodził się po 31 grudnia 1948 roku, na dzień złożenia wniosku o emeryturę pomostową ukończył 55 lat oraz nie pozostawał w zatrudnieniu. Sporne było natomiast spełnienie przez niego wymogu odpowiedniego stażu pracy w warunkach szczególnych – organ rentowy uważał bowiem, że za okresy przypadające przed dniem 1 stycznia 2009 r. ubezpieczony powinien dodatkowo przedłożyć wystawione przez pracodawcę zaświadczenie o którym mowa w art. 51 ustawy o emeryturach pomostowych, potwierdzające okresy pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Stanowisko to było błędne.

Przepis art. 51 ustawy stanowi bowiem, iż „płatnik składek jest zobowiązany do wystawiania zaświadczeń o okresach pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3, za okresy przypadające przed dniem 1 stycznia 2009 r. Przepis art. 12 stosuje się odpowiednio.” Definicja płatnika składek została przy tym zamieszczona w art. 2 pkt 2 ustawy, gdzie sprecyzowano, że pod pojęciem tym trzeba rozumieć „pracodawcę, o którym mowa w art. 4 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (czyli osobę zatrudniającą pracowników lub u której odbywana jest służba zastępcza oraz jednostkę organizacyjną lub osobę fizyczną pozostającą z inną osobą fizyczną w stosunku prawnym uzasadniającym objęcie tej osoby ubezpieczeniami

społecznymi, w tym z tytułu przebywania na urlopie wychowawczym albo pobierania zasiłku macierzyńskiego, z wyłączeniem osób, którym zasiłek macierzyński wypłaca Zakład) oraz ubezpieczonego, o którym mowa w art. 4 pkt 2 lit. d tejże ustawy (czyli osobę zobowiązaną do opłacania składek na własne ubezpieczenie społeczne). Dodatkowo, należało mieć na uwadze całość regulacji zamieszczonych w rozdziale 6 ustawy o emeryturach pomostowych, w którym określono m.in. zasady i tryb opłacania składek na Fundusz Emerytur Pomostowych. W szczególności, w zamieszczonym w tym rozdziale przepisie art. 37 ust. 1, wskazano, że składkę na Fundusz Emerytur Pomostowych oblicza, rozlicza i opłaca co miesiąc płatnik składek. Trzeba przy tym zaznaczyć, iż ów Fundusz został powołany do życia właśnie omawianą ustawą (por. art. 29 ust. 1), która w tym zakresie weszła w życie z dniem 1 stycznia 2010r., a więc już po wydaniu zaskarżonej w niniejszej sprawie decyzji (vide: art. 57 pkt 1 ustawy). Oceniając w tym aspekcie całość przytoczonych regulacji, możliwym było wyprowadzenie z nich jedynie takiego wniosku, iż w każdym przypadku, w którym w ustawie mowa jest o płatniku składek i jego obowiązkach, ustawodawca miał na myśli płatnika składek na Fundusz Emerytur Pomostowych, a więc te podmioty o jakich mowa w przepisach art. 4 pkt 2 lit. a oraz lit. d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, które począwszy od dnia 1 stycznia 2010r. zatrudniały osoby wykonujące prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i w związku z tym zobowiązane były do opłacania składek na ten fundusz (art. 35 ust. 1 ustawy). Tylko tacy więc płatnicy składek (a nie wszystkie, abstrakcyjnie rozumiane, podmioty, które kiedykolwiek opłaciły jakąkolwiek składkę na ubezpieczenie społeczne) mają obowiązek wystawiania zaświadczeń o jakich mowa w przepisie art. 51. Skoro więc ubezpieczony był zatrudniony m.in. w (...)S.A., (...), czy wreszcie w spółce (...)w S.i tam wykonywał pracę w warunkach szczególnych, a podmioty te – co jest faktem w S.notoryjnym, także dla Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – po roku 2008 nie prowadzą już absolutnie żadnej działalności, w szczególności nie zatrudniają pracowników, brak było podstaw do uznania ich za płatników składek na Fundusz Emerytur Pomostowych, zobowiązanych do wystawiania omawianych zaświadczeń.

Rozumowanie przedstawione przez organ rentowy było jednak błędne także i z innego powodu. Organ ten pominął bowiem całkowicie regulację zamieszczoną w przepisie art. 3 ust. 7 ustawy, zgodnie z którą „za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się również osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS”. Na gruncie zaś omawianych przepisów (stosowanych zawsze łącznie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (vide art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej), nie budziło nigdy wątpliwości Sądu ani organu rentowego, iż okresy wykonywania takich prac mogą zostać stwierdzone bądź w świadectwie pracy, bądź w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach (§2 ust. 2 przywołanego rozporządzenia). Takimi zaś świadectwami, wystawionymi ściśle według wzoru o jakim mowa w rozporządzeniu, Z. K. (3) dysponował i przedłożył je organowi rentowemu, który w żadnej mierze nie zakwestionował ich mocy wiążącej. Świadectwa te spełniają wszelkie wymogi przewidziane przepisami prawa. W tej sytuacji postępowanie organu rentowego, domagającego się przedstawienia – obok tych świadectw – jeszcze jakiegoś innego „zaświadczenia”, należało ocenić jako działanie całkowicie bezpodstawne.

Pomimo to nie było jednak możliwe dokonanie zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie Z. K. prawa do emerytury pomostowej. Nie można było bowiem zapominać o tym, że domagał się on przyznania prawa do tego świadczenia w obniżonym w porównaniu ze „zwykłym” wiekiem, bo po ukończeniu zaledwie 55 lat. W takim zaś przypadku ustawodawca wprowadził dodatkowe wymagania, przyznając prawo do tak wczesnego świadczenia wyłącznie osobom wykonującym ściśle określony rodzaj prac.

W przypadku Z. K., który przez ponad 15 lat wykonywał pracę operatora żurawi wieżowych, w grę mogły wchodzić wyłącznie prace o jakich mowa w punkcie 12 załącznika nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych, tj. „prace operatorów żurawi wieżowych, do obsługi których są wymagane uprawnienia kategorii IŻ lub równorzędne oraz dźwignic portowych lub stoczniowych”. Prace takie zaś niewątpliwie wykonywał przez okres dłuższy niż 15 lat. Nie można było jednak pominąć faktu, iż mający zastosowanie w sprawie przepis art. 6 ustawy o emeryturach pomostowych wyraźnie i jednoznacznie odnosi się wyłącznie do pracownika wykonującego owe prace „w morskich

portach handlowych oraz przedsiębiorstwach pomocniczych działających na rzecz tych portów”, nie zaś do pracownika wykonującego owe prace gdziekolwiek, w jakimkolwiek przedsiębiorstwie.

Zdaniem Sądu zaś, skoro Z. K. większość z wymaganych przepisami 15 lat przepracował w stoczni w S.(czy to w (...)S.A., czy to (...), czy (...)), nie może być mowy o tym, aby pracował w morskich portach handlowych. Stocznie te nie były także przedsiębiorstwami działającymi na rzecz tych portów, bowiem zajmowano się w nich samodzielną i niezależną od działalności morskich portów handlowych (zwłaszcza zaś (...)) budową, względnie remontem statków na potrzeby zewnętrznych kontrahentów. Ubezpieczony niewątpliwie więc wykonywał pracę uprawniającą go do przejścia na emeryturę pomostową, jednak nie w wieku 55 lat, jednak w zwykłym wieku 60 lat (na zasadach ogólnych, na podstawie art. 49, nie zaś art. 6 ustawy o emeryturach pomostowych).

Sąd dostrzegł przy tym, że jeden z pracodawców Z. K. – spółka (...) – w wystawionym mu świadectwie pracy wskazał, że ubezpieczony będąc zatrudnionym jako operator urządzeń dźwignicowych wykonywał w okresie od 1 stycznia 2009r. do 30 kwietnia 2009r. pracę o jakiej mowa w załączniku nr 2 pkt 12 ustawy o emeryturach pomostowych. Nie mogło to jednak wpłynąć na zmianę stanowiska Sądu, jako że nie jest on związany stwierdzeniami jakiegokolwiek pracodawcy, w tym także takimi które zostały zawarte w świadectwie pracy. Świadectwo pracy, a w szczególności świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, nie jest bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym, ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią zaś dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast świadectwo pracy (świadectwo pracy w warunkach szczególnych) traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (tak: wyrok Sądu Najwyższego z 16.06.2009r., sygn. akt I UK 24/09, niepubl.). W tej sytuacji brak jest przeszkód, by w toku postępowania sądowego dokonać ustaleń sprzecznych z treścią posiadanego przez osobę ubezpieczoną świadectwa pracy, o ile wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego pozwolą na przyjęcie, że zapisy zawarte w tym dokumencie nie odpowiadają prawdzie lub też przepisom prawa. Tak zaś było w tym przypadku.

Dodatkowo, jako że prace wykonywane w stoczniach zawsze zaliczane były do prac „w hutnictwie”, można było rozważać czy uprawnienie Z. K. do emerytury pomostowej nie wynikało z art. 7 ustawy o emeryturach pomostowych, który wprost odnosi się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach (określonego rodzaju) „w hutnictwie”. Dokonywanie szczegółowych rozważań w tym zakresie było jednak przedwczesne, skoro przepis art. 7 ustawy wprowadza – poza warunkiem osiągnięcia określonego wieku oraz posiadania piętnastoletniego stażu pracy w szczególnych warunkach – dodatkowy warunek legitymowania się przez ubiegającego się o emeryturę pomostową pracownika orzeczeniem lekarskim wydanym przez lekarza medycyny pracy o niezdolności do wykonywania prac w szczególnych warunkach. Ani w dacie składania wniosku o emeryturę pomostową, ani nawet w dacie zamknięcia rozprawy sądowej w niniejszej sprawie, Z. K. nie legitymował się jednak takim orzeczeniem, wobec czego przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej na tej podstawie nie było możliwe.

W tej sytuacji, na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd w całości oddalił odwołanie.

Zarządzenia:

1. odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem i pouczeniem o apelacji doręczyć ubezpieczonemu,
3. poinformować Sąd Rejonowy w związku z ich ostatnim pismem, że akta wypożyczonej sprawy są Sądowi Okręgowemu niezbędne do czasu uprawomocnienia się wyroku, a obecnie trwa postępowanie międzyinstancyjne, wobec czego zwrócić się z prośbą o umożliwienie wykorzystywania akt przez dalszy okres.
4. akta przedłożyć z pismami lub za 21 dni.

3.04.2013г.